

record straight «and» and not given over to speculation about the language issue is not accepted. We continue to «discussing», although the political will of those in power would just now be given a chance Ukrainian language. And that could benefit from the experience of Europeans: the examination of state language (and culture, literature, history, and architecture sometimes) makes it possible to hold public office and take a truly state solution. And the introduction of the exam - the question nowadays. Perhaps if the system worked before, we would have other politicians, other presidents and prime the fate of the country would have been different.

Key words: united country, myslevirus, «what a difference», «and so understand», «Russian speaking patriot», bilingualism, Ukrainian-product, examination for civil servants, language strategy development.

УДК 811.161.2'367.335'367.4

ФАРИНА Наталія

СИНКРЕТИЗМ У СКЛАДНОПІДРЯДНИХ РЕЧЕННЯХ АТРИБУТИВНОЇ СЕМАНТИКИ

У статті розглянуто явище синхронної перехідності у системі складнопідрядних речень. Проаналізовано причини виникнення та способи реалізації синкретизму в синтаксичних одиницях атрибутивної семантики. Звернено увагу на синтаксичні одиниці, опорним елементом у головній частині яких виступають віддієслівні іменники (девербативи). Розглянуто сполучні засоби, які накладають на предикативні частини додаткові конотації. Дослідження здійснено на матеріалі творчості Івана Франка, яка презентує чітко окреслений часовий та територіальних вияв розвитку української літературної мови.

Ключові слова: синкретизм, складнопідрядні речення з підрядними означальними, девербатив, корелят, сполучний засіб, сполучник.

Виникнення синкретизму в складнопідрядних реченнях зумовлене різними факторами: контекстом, змістом висловлювання, накладанням граматичних та лексичних мовних явищ, які спричиняють різні модифікації у структурі й семантиці синтаксичних одиниць. Нечіткість класифікаційних ознак

спричиняє трудність поділу синтаксичних речень, особливо коли йдеться про художній текст.

Дослідники української мови по-різному тлумачать явище синкретизму та використовують низку термінів для окреслення перехідності синтаксичних одиниць.

У енциклопедії «Українська мова» подано таке визначення: «Синкретизм – це формальне нерозрізнення, злиття в одній формі різнорідних мовних елементів... Синкретизм пов'язаний, з одного боку, з нейтралізацією, з іншого – з процесами взаємоперехідності одиниць мови» [4, с. 584]. На синтаксичному рівні, зокрема у складних реченнях, йдеться про поєднання ознак різних типів поліпредикативних одиниць.

Мовознавець Л. В. Шитик ретельно проаналізувала це мовне явище. Вона пропонує диференціювати формально-синтаксичний, семантико-синтаксичний, формально-семантичний різновиди складнопідрядних одиниць, зважаючи на різні рівні їх виникнення (форму, зміст, форму і зміст одночасно) [11, с. 3].

Об'єктом нашого дослідження є внутрішній синкретизм у складнопідрядних реченнях з підрядними означальними. **Предметом** – причини його виникнення та способи реалізації у контекстах. Фактичним матеріалом слугувала художня проза І. Я. Франка, яка презентує чітко окреслений часовий та територіальний вияв розвитку української літературної мови.

Як зазначає Р. О. Христіанінова [8, с. 1], «внутрішній синкретизм мотивований тим, що нетипове лексико-семантичне оформлення спричиняє невідповідність між семантикою структурної схеми та змістом конкретного мовленнєвого її вияву, унаслідок чого семантику структурної схеми ускладнюють інші типи формально-синтаксичних зв'язків та семантико-синтаксичних відношень».

Зважаючи на цілісність поліпредикативних синтаксичних одиниць, беремо до уваги усі фактори, які можуть впливати на виникнення внутрішньорівневого синкретизму: семантика та частиномовна належність опорного слова; функціональна специфіка засобу зв'язку; змістове наповнення залежної предикативної частини.

У сучасному мовознавстві немає єдиного погляду на природу складнопідрядних речень, опорним елементом у головній частині яких виступають віддієслівні іменники, так звані девербативи. Науковці зараховують такі синтаксичні одиниці до підрядних з'ясувальних, ґрунтуючись на твердженні, що вони повністю не втратили дієслівної валентності. Інші вчені зважають на частиномовну належність цих елементів, а також їхні граматичні ознаки, і тому розглядають такі речення серед складнопідрядних означальних одиниць.

Ще представники логіко-граматичної класифікації трактували такі речення як межові, означально-додаткові. Б. М. Кулик писав, що у цих одиницях підрядні частини «підпорядковуються будь-якому членові головного речення, вираженому іменником зі значенням сприймання, уявлення, мовлення, мислення, волевиявлення, емоційного стану – типу *чутка, уява, думка, згадка, звістка, пісня, слово, знак, віра, надія, загроза* та ін.» [1, с. 203], тобто навіть не усі вони походять від дієслів.

Дослідниця Р. О. Христіанінова пропонує зараховувати одиниці, в яких опорними словами виступають віддієслівні іменники (іменники-девербативи), що частково зберігають валентність твірних дієслів, до синкретичних речень. Їх, іменники, поділяє на семантичні групи: слова зі значенням мовлення (*заява, твердження*); мислення, розумової діяльності (*думка, міркування*); волевиявлення, спонукання (*вимога, наказ*); сприймання, відчуття (*передчуття*); сподівання, віри (*надія, повір'я*); внутрішнього стану, почуття (*боязнь, переживання*): *У сучасній історичній та народознавчій літературі існує твердження, що трипільці – прями предки українського народу* (О. Бойко) [8, с. 3 – 4].

Л. В. Шитик [11, с. 9] також трактує такі одиниці як вияв **семантико-синтаксично синкретизму**, а саме його **об'єктно-атрибутивного** підтипу, відштовхуючись насамперед від семантики опорного слова, віддієслівного іменника, що зберігає залишки валентності.

Вважаємо, що такі поліпредикативні структури можна розглядати у контексті як означальних, так і з'ясувальних речень. Під час аналізу складнопідрядних речень з опорними елементами – віддієслівними іменниками беремо до уваги два фактори:

категорійне значення на сучасному етапі функціонування і семантико-синтаксичні відношення, що виникають між частинами складних речень.

Валентність первинно є дієслівною категорією, а названі опорні слова за усіма класифікаційними ознаками належать до розряду іменників, лише деякі з них є похідними від дієслів, тому частково зберігають здатність правобічного об'єктного поширювача. Крім того, між опорними словами та залежними предикативними частинами простежуємо атрибутивні семантико-синтаксичні відношення, валентність не має впливу на утворення залежної частини, особливо, коли субстантиви у формі непрямих відмінків: *В таких думках, що від аналізу власного чуття звільна перейшли до злобних нападів на якогось незримого противника, Євгеній смерком уже заїхав до Бабинець, де у о. Зварича надіявся знайти нічліг* [7, с. 135]. *Робітники почували се добре, а навіть і в Бенедя прокидалася не раз тота думка, що без нього ціла справа могла би легко зійти на фальшиву дорогу і через те зовсім не вдатися* [6, с. 180]. (думка – яка? і про що?) *Євгенія широко дихали груди, блищали очі, в голові фуркотіли дикі, смілі та енергічні думки; він мав те чуття, що відніс якусь велику перемогу, здобув щось безмірно цінне, був хвилину в раю і виніс відтам такий скарб, якого йому вистане на озолочення цілого, хоч би й як нещасливого життя* [7, с. 78–79].

Аналізуючи синтаксис художньої прози І. Я. Франка, не можна не зважати на контекстуальні особливості, що зумовлюють семантико-синтаксичні відношення між предикативними частинами. Часто нетипові сполучні засоби є причиною появи нових конотацій. Як слушно зазначала Л. В. Шитик [10, с. 6], значеннєвий синкретизм є наслідком функціонального синкретизму засобів вираження семантико-синтаксичних відношень.

У системі означальних структур атрибутивна семантика підрядних частин може ускладнюватися й обставинною. Формальні засоби зв'язку *де, звідки (відки), куди, коли (відколи), поки, доки* насамперед використовують у підрядних обставинних місця та часу. Проте інколи їх вживають для передавання і залежній частині ознаки за місцем або часом. Це спричиняє виникнення **атрибутивно-локативного** чи **атрибутивно-темпорального**

синкретизму. Їх необхідно відрізнити від підрядних обставинних, у яких теж функціонують такі сполучні елементи. Науковці радять звертати увагу на те, від яких членів речення у головній частині вони залежать, і вказують на можливість подвійного трактування.

І. І. Слинько зазначав, що «підрядними означальними ... слід вважати такі речення, які підпорядковуються підмету або додатку головного речення, вираженому іменником чи присубстантивною частиною мови» [3, с. 208]. Науковець, детально аналізуючи особливості вживання формальних засобів зв'язку в реченнях нерозчленованого типу, звертав увагу на так зване синонімічне вживання взаємозамінних елементів, зокрема для передачі у підрядній частині просторової або часової семантики. «...Якщо іменники із значенням місця або часу виконують у підрядній частині функцію просторового чи часового поширювача, то на місці відносних займенників звичайно стають відповідні займенникові прислівники» [3, с. 460].

К. Ф. Шульжук теж стверджував, що «синкретичними здебільшого є конструкції, в яких підрядна частина пояснює в головній обставині місця, виражену іменником» [12, с. 279], і містить у ролі сполучних засобів прислівники **де, куди, звідки**. Науковець вказує на можливість подвійного трактування таких речень.

Ключовим у цих випадках вважаємо не формально-граматичний, а семантико-синтаксичний аспект: яке логічне запитання виникає між предикативними частинами, саме тому речення, в яких залежна предикативна частина виражає ознаку за місцем або часом, зараховуємо до складнопідрядних з підрядними означальними.

У структурах зі сполучним елементом **де** означуваний іменник містить додаткову вказівку на просторову семантику, незважаючи на те, що між частинами атрибутивні семантико-синтаксичні відношення. Опорні елементи позначають загальні назви певних територій, наприклад: *Але ось від Лану (лану), де на сході видно було височезну побілену божницю, почувся великий крик і гамір* [6, с. 8]. *Дівчата передали свої вінці молодцям – їм не слід було сходити в долину, де кожної хвили міг напасти ворог* [5, с. 152]. *Тепер він не тарабанив раз у раз, мовчки пробігав тісними*

вуличками, де-де перескакував через плоти і пробігав огородами з одної вулиці в другу і тільки на роздоріжжях, у глухих і темних заулках, де було зовсім пусто, він зупинявся і розсипав голосний туркіт свого імпровізованого тарабана [7, с. 206].

Прислівник **відки**, який є діалектним варіантом слова **звідки**, письменник майже не вживає. У в групі аналізованих структур по два рази його використано у романі «Перехресні стежки» та в повісті «Захар Беркут». У творі «Борислав сміється» засвідчено лише один такий випадок: *За той час оба приятелі від ринку зійшли вже долів, на місток, відки улица почала знов підійматися догори, поміж двома рядами високих ясенів, поки не урвалася наверху, де блискучий позолочений хрест меркотів до сонця [Б.см., с. 27]. За сим він пішов, щоби закликати своїх тухольських товаришів, при їх помочі медведицю швидко обдерто зі шкіри, а малі медведята перенесено на збірне місце, відки ціле товариство по скінченню ловів мало удатися назад до табору [5, с. 24]. Хоч до огорода його батька було ще далеко, то він кілька разів зупинявся, прилягав до землі, стукав, шпортав, а все позирав наперед себе, до потока, відки мала прийти для нього поміч [5, с. 162]. Але несподівано для пана маршалка опозиція вийшла з такого боку, відки її всього менше слід було надіятися [7, с. 181].*

Лише раз засвідчено випадок уживання сполучного слова **куди**, яке знову ж таки втрачає свою початкову функцію: *Се ж нині був його перший адвокатський виступ у сьому місті, куди він отсе тільки що перенісся [7, с. 4].*

Якщо на появу сполучного засобу з просторовим значенням семантика опорного слова не дуже впливає, то з часовим значенням – навпаки – виступає провідним фактором. Як слушно зауважив А. П. Грищенко, «значеннєвий план означуваного іменника активно впливає на вибір відносного слова або сполучника як способу формального підпорядкування підрядного означального речення» [2, с. 355].

Сполучний засіб **коли** виражає часову означеність іменника або субстантивованого компонента. Наприклад: *В його уяві мигнув образ тої страшної ночі, коли він на руках, мов дитину, приніс сюди свою задушену жінку і з отсього самого місця вкинув у*

Клекіт [6, с. 274]. *А разом з тою хвилию, коли впав остінок, обалюючи своїм тягарем передні ряди монголів, скочили наперед молодці, узброєні в топори на довгих топорищах, лупаючи ними черепи монгольські* [5, с. 105]. *Герман знов не любив сина, вже хоть би тому, що і в ті рідкі дні, коли бував дома, через нього не мав ніколи супокою* [7, с. 44].

Сполучні засоби **поки** і **доки** не продуктивні у таких контекстах: *Баухові від його погляду чогось недобре зробилося, і він замовк на хвилию, поки юрба не перейшла* [6, с. 188]. *Які тривожні, які страшні, пекельні хвилі перебував Максим за той час, поки боярин пішов звіщати Бурунду про його намір!* [5, с. 159]. — *На час, на час, доки Жиди плату більшу не дадуть* [6, с. 172].

Опорні елементи у головній частині належать до часової тематичної групи (*хвиля, день, ніч*). А. П. Грищенко зазначав, що «підрядні речення, поєднані з подібними іменниками ... відносними словами або сполучниками, набувають подвійного означально-часового значення» [2, с. 355]. У таких реченнях причинами виникнення синкретизму є і сполучні слова, і субстантиви.

Досить поширеним у складнопідрядних означальних структурах двох романів письменника є сполучник **щоб (щоби)**. У підрядних частинах поліпредикативних одиниць дія описана як теоретично можлива, але майже непоширена, небажана: *Ну, але буду мати науку на другий раз, щоб не зачіпати тої бестії* [7, с. 31]. — *Ну, се справді був би досить незвичайний феномен, – мовив президент, – щоб убійця зараз на другий день аранжував публічне зібрання наперекір властям і промовляв аж до самої хвилі арештування* [7, с. 313].

У таких реченнях виникає уже **формально-семантичний** синкретизм, зумовлений насамперед засобом зв'язку, поєднано ознаки атрибутивних та обставинних речень. Наприклад: – *Шукайте собі чоловіка, щоби був щира хлопська душа, хлопська кістка, і такого чоловіка шліть до цісаря, щоб він переказав йому всю вашу біду і всю вашу кривду* [6, с. 173] автор двічі використовує **щоб** у різних функціях: у першому випадку – для творення підрядного означального речення

(**атрибутивно-цільовий** підвид формально-семантичного різновиду), а в другому – обставинного мети.

Характерно, що саме у двох романах І. Я. Франко використовує засоби зв'язку зі специфічною порівняльною семантикою: **як, мов, немов, немовби, мовби**. Реалізований **атрибутивно-порівняльний** різновид формо-змістового синкретизму. У підрядній частині автор висловлює сумніви та непевність щодо сказаного, що насамперед і передає за допомогою цих елементів. Ці значеннєві модифікації накладаються на головну – атрибутивну семантику складнопідрядних речень: *Ті листи вона відбирала і читала з такою дрожжю, з таким зрушенням, **як молоді дівчата відбирають і читають любовні листи*** [6, с. 118]. *Як же бо змінився Борислав від часу, **як він послідній раз виїхав з нього!*** [6, с. 235]. – *Валеріан Стальський! – з тріумфом скрикнув панок і знов зробив рух руками, **мов би хотів кинутися в обійми д-ра Рафаловича*** [7, с. 4]. *«А що ж, хіба ж се не може бути?» – думалось йому, і на нього находила якась певність, **немов усе те не тільки може бути, але й справді буде, мусить бути*** [6, с. 27]. *От такі остереження в найрізніших точках збирав Євгеній на кожній візиті, а обійшовши всіх міських гонораціорів, він мав таке чуття, **немовби відбув мандрівку по якійсь слоака тахіта*** [7, с. 23]. – *Слухай, Регінко, – мовив Стальський зовсім натуральним голосом, **мовби продовжав перервану перед хвилию щирую розмову, – а я й забув тобі сказати...*** [7, с. 100]. У тексті повісті репертуар сполучних елементів дещо менший і цих засобів немає, що, скоріш за все, зумовлено змістом твору.

Сполучник **чи** – нетиповий засіб зв'язку в складнопідрядних реченнях з підрядними означальними. Атрибутивну семантику в реченнях створено специфічно, вона межує з об'єктною, адже **чи** частіше функціонує саме у таких структурах і, як зазначав Ю. В. Шевельов, «впроваджує так зване непряме питання» [9, с. 111]. Виникає **семантико-синтаксичний** синкретизм, зокрема його **об'єктно-атрибутивний** підвид. Проте граматична похідність опорного прикметника від семантично тотожного прислівника зумовлює накладання семантико-синтаксичних відтінків у підрядних реченнях: *Але се ще не таке певне, **чи буде війна*** [7, с. 145].

Появу частково зумовлюють опорні девербативи: *Догадка була, чи не втопився в ставі, але досі не можна було дошукатись тіла* [6, с. 33]. *Євгеній мав перевести переписку з банком крилошанським у Львові, чи сей не захотів би взяти на себе конверсії сих довгів; о. Зварич мав шукати деяких місцевих способів* [7, с. 141].

Неоднозначно можна трактувати семантику залежної предикативної частини у реченні, де засобом зв'язку виступає займенник **хто**: *Удається може дуже легко, а коли удасться, ну, тоді й питання нема, хто з нас буде сміятися, чи я, чи ви!*» [6, с. 240]. Такі явища містять подвійні, синкретичні ознаки двох типів речень – означальних та з'ясувальних (якого питання чи питання про що?), проте ми залічуємо їх до першого різновиду, керуючись категорійним значенням опорного слова та семантико-синтаксичними відношеннями.

Дистантне розташування корелята й залежної частини зумовлює розбіжності у трактуванні типів складнопідрядних речень нерозчленованої структури. Так, у реченнях *«Се все дуже гарно, що ви хочете промовляти на вічі, але з огляду на ваше подання я би вам не радив!»* [7, с. 224]; *Думка ся не була для нього несподіванкою, але все-таки його се троха дивно діткнуло, що від Леона першого почув се предложене* [6, с. 25] незрозуміло, чого стосується підрядні частини зі сполучником *що*: предиката *діткнуло* чи вказівного займенника *се*. Незважаючи на відстань у розташуванні, залежна частина цієї конструкції семантично наповнює корелят *се*. Доказом може слугувати трансформована синтаксична одиниця, де залежної частини нема взагалі, але в цьому випадку вона має бути розташована у препозиції: *Від Леона першого почув се предложене*. *Думка ся не була для нього несподіванкою, але все-таки його се (предложене – авт., дублювання вказівного займенника – ще одне підтвердження) троха дивно діткнуло* [6, с. 25]. Аналогічну структуру має синтаксична одиниця *А вже того зовсім мені не сподобалося, що мені каже надирати за будівничим* [6, с. 58].

Отже, синхронна перехідність у складнопідрядних реченнях є виявом взаємозв'язків та взаємодії мовних одиниць, динаміки їхнього розвитку. Синтаксичні структури не існують ізольовано,

їхні граматичні ознаки перетинаються, утворюючи дифузійні різновиди. Багатофункціональність сполучних засобів, а також семантика опорних слів, змістове наповнення залежних предикативних частин – основні причини виникнення різних видів синкретизму в синтаксичних одиницях нерозчленованої структури атрибутивної семантики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Кулик Б. М. Курс сучасної української літературної мови [підруч. для ф-тів мови і літ. пед. ін-тів] / Б. М. Кулик. – К. : Рад. школа, 1965. – Ч. II. Синтаксис. – 283 с.

2. Синтаксична концепція Арнольда Грищенка : вибране / упорядники : Ірина Дудко, Юлія Макарець ; редактор і автор вступної статті Микола Степаненко. – Київ : ПНПУ ім. В. Г. Короленка, 2011. – 452 с. : табл., кол. портр.

3. Слинько І. І. Синтаксис сучасної української мови : проблемні питання : [навч. посібник] / І. І. Слинько, Н. В. Гуйванюк, М. Ф. Кобилянська. – К. : Вища школа, 1994. – 666 с.

4. Українська мова. Енциклопедія / редкол. В. М. Русанівський, О. О. Тараненко, М. П. Зяблюк та ін. – 2-ге вил., випр. і доп. – К. : ЇВид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 2004. – 824 с.

5. Франко І. Я. Захар Беркут : образ громадського життя Карпатської Русі в XIII в. / І. Я. Франко. – Львів : Товариство ім. Т. Г. Шевченка, 1883 р. – 184 с.

6. Франко І. Я. Борислав сміється : повість / Іван Якович Франко. – Львів – Київ : Видання редакції «Літературно-наукового вісника», 1922. – 280с.

7. Франко І. Я. Перехресні стежки : повість / Іван Якович Франко. – Львів : Видання редакції «Літературно-наукового вісника», 1899 [de facto 1900]. – 320 с.

8. Христіанінова Р. О. Внутрішній синкретизм складнопідрядних речень / Р. О. Христіанінова // Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. Сер. : Філологічні науки. – 2014. – Вип. 1. – С. 209–219 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.bdpu.org/sites/bdpu.../khrystianinova.pdf

9. Шевельов Ю. В. Нарис сучасної української літературної мови / Ю. В. Шевельов. – Мюнхен : Вид. «Молоде життя», 1951. – 402 с.

10. Шитик Л. В. Синкретичні обе́ктно-обставинні відношення та засоби їх вираження в сучасній українській літературній мові : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук / Людмила Володимирівна Шитик ; Український державний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова. – Київ : [б.в.], 1996. – 23 с.

11. Шитик Л. В. Явища синхронної перехідності в синтаксичній системі української літературної мови : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня доктора філологічних наук / Людмила Володимирівна Шитик ; Національна академія наук України, Інститут української мови. – Київ : [б.в.], 2014. – 40 с.

12. Шульжук К. Ф. Синтаксис української мови : [підручник] / К. Ф. Шульжук. – К. : ВЦ «Академія», 2004. – 316 с.

ФАРИНА Н.

СИНКРЕТИЗМ В СЛОЖНОПОДЧИНЕННЫХ ПРЕДЛОЖЕНИЯХ АТРИБУТИВНОЙ СЕМАНТИКИ

В статье рассмотрено явление синхронной переходности в системе сложноподчиненных предложений. Проанализированы причины возникновения и способы реализации синкретизма в синтаксических единицах атрибутивной семантики. Обращено внимание на синтаксические единицы, опорным элементом в головной части которых выступают отглагольные существительные (девербативы). Рассмотрены соединительные средства, которые накладывают на предикативные части дополнительные коннотации. Исследование осуществлено на материале творчества Ивана Франко, которое представляет четко очерченное временное и территориальное проявление развития украинского литературного языка.

Ключевые слова: синкретизм, сложноподчиненные предложение с придаточными определительными, девербатив, коррелят, соединительный средство, союз.

FARYNA N.

SYNCRETISM IN COMPLEX SENTENCES OF ATTRIBUTIVE SEMANTICS

In the article examines the phenomenon of synchronous transitional system complex sentences. In the article investigated the causes of and ways of implementation of syncretism in terms of syntax attributive semantics. Considering the integrity of polipredictive sentences there was drawn attention to all factors that may influence the occurrence of internally leveled syncretism: semantics and ownership of parts of the reference word; functional specificity of means of communication; semantic content of dependent predicative parts. In the article analyzed syntactic units where supporting element in the main part of which are the verbal nouns(Deverbative). It is considered the following polipredictive structure in the context of an attributive and elucidative sentences. The analysis of compound sentences with supporting elements, verbal nouns take into account two factors: Categorical values – at present functioning and semantic – syntactic relationship arising between parts of complex sentences. Valence is a primary verb categories, and called on all basic words classification features belong to the category of nouns, only some of them are derived from verbs, as partially retain the ability to right-handed object complement. In addition, between the supporting and dependent words attributive predicative parts trace the semantic-syntactic attitude valence has no influence on the formation of a dependent, especially when in the substantive form of indirect cases.

In the article considered binding agents that impose on the predicate of additional connotations. In the system of attributive structures attributive semantics contractor parts can be complicated by circumstance. Formal tools of communication where, whence (exploration), whither, when (since) until while first used in contractors circumstance of space and time. But sometimes they take to transfer in part of dependent features of the place or time. Except of I. Franko used communications with specific comparative semantics: how, as if, like, as if, as well as connecting elements or (attributive semantics borders with object) who. The key in these cases considered no formal grammatical, syntactic and semantic aspect which logical question arises between predicative parts.

In the article found that in synchronous of transitional complex sentences are expression of the relationships and interactions of language units, the dynamics of their development. The actual material was the fiction of Ivan Franko, which presents clearly defined temporal and territorial manifestation of Ukrainian language.

Key words: syncretism, complex sentences with subordinate identification, deverbative, correlate, connecting means, conjunction.